Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Fjortende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale, og til dem, som ere i Adspredelsen overalt paa Jorden — Hilsen.

(Fortsat fra Pag. 233.)

Paa Grund af det næsten totale Tab af Sæd forrige Aar, Tab af Qvæg den forløbne Vinter, og den store Gjæld foranlediget ved sidste Aars Emigration, bleve vi tvungne til at standse vor Virksomhed med de offentlige Arbeider, indtil vi kunde betale vor Gjæld og nogenlunde forøge vore Midler. Siden Høsten have vi tildeels atter taget fat derpaa, men vi ville ikke begynde at mure paa Templet førend næste Foraar, men da haabe vi at fortsætte Arbeidet med megen Kraft. Vi samle og berede Materialier, og det er vort Ønske og vor Hensigt, imidlertid at fuldføre Canalen for at kunne føre Stenene til Templet op med Baade.

Hveden var god i Aar, men Maisen var lidt daarlig, og paa Kartoflerne var der en næsten fuldstændig Misvæxt, men vi troe, at der med en meget forsigtig Fremgangsmaade vil være Forraad nok til næste Høst.

Ifølge en Akt, som gik igjennem i den lovgivende Forsamlings sidste Møde, mødte et Udvalg af Befuldmægtigede sidleden Marts, og sluttede deres Arbeide den 27de samme Maaned efter at have i et Tidsrum af ti Dage dannet en Constitution, udvalgt Befuldmægtigede og antaget en Ansøgning til Congressen med Anholdning om Optagelse som en uafhængig Stat. Deres Forhandlinger bleve derefter fremlagte for Folket og eenstemmigt vedtagne.

Vi erfare af nylig modtagne Underretninger fra vore Befuldmægtigede i Washington, at paa Grnnd af den overordentlig store Modstand og Fordom imod os som et Folk, have de endnu ikke anseet det for klogt at indgive vor Ansøgning, endskjøndt der ikke er funden nogen Feil, hverken ved vor Constitution, eller vor Dygtighed til at opholde og udøve en Stats Bestyrelse.

Modstanden synes at reise sig imod os snarere paa Grund af vor religiøse Tro og vore Kirkeordi-

nancer, end af noget Andet — som om disse vare et lovligt Æmne for Congressen at drøfte. Hvad Fremgangsmaade der vil tages, er os ubekjendt, thi vor Ansøgning er endnu ikke forelagt. Naar Ophidselsen paa Grund af Præsidentvalget har lagt sig, haabes der, at gunstigere Kjendetegn, forevarslende en aaben og ærlig Behandling af dens Retsgrunde, kan sikkre dens Fremlæggelse. Dersom dette kan blive udført, og vor Ansøgnings Fordringer paa at blive optagne i Unionen som en Stat blive oprigtigt og retskaffent drøftede i ethvert Punkt, lovmæssigen som Sagen fordrer det, tvivle vi ingenlunde om, at den vil faae et godt Udfald.

Vi ere mere ligegyldige med Hensyn til denne Sag i en religiøs end i en politisk Betydning; thi, enten vi ere organiserede i Egenskab af et Territorium eller en Stat, saa er Regjeringen forpligtet til at beskytte os i Samvittigheds Rettighederne, eller ogsaa krænke den tydelige constitutionelle Sikkerhed. Og ingen fornuftig Person agter den Union meget høit, som bestandig er udsat for Fare ved overhaandtagende, vildledte og fanatiske Folkelederes afsindige Iver, hvilke trampe det af Himmelen inspirerede Document — Constitutionen — i Støvet, og hverken agte deres Fædres Testamente eller deres Børns Arv.

Det er ikke vor Hensigt i denne Epistel at drøfte politiske Spørgsmaal, men vi kunne ikke afholde os fra oprigtigen og inderligen at paakalde *ham*, som throner i Himlene, at skue ned paa dem, som stifte Splid i vor Nations Raadsforsamlinger og paaskynde Opløsningen af denne store Forening af uafhængige Stater, og at forstyrre deres ugudelige og ondskabsfulde Hensigter, og undertrykke deres Uretfærdighed, og bringe Andre til at indtage deres Pladse, som vil regjere i Retfærdighed og frelse vort partisplittede, men elskede Land, fra den overhængende Ødelæggelse.

Ved April-Conferencen bleve en 350 Ældster kaldte til at gaae ud paa Missioner, hvilke Alle ufortøvet modtoge Kaldelsen og afgik til deres forskjellige Arbeidsmarker. Conferencen blev velsignet med rigelige, for Tiden passende og gavnlige Instructioner, og en god Aand syntes i Almindelighed at gjennemtrænge ethvert Bryst. Den var talrigt besøgt, og Brødrene glædede sig i Enigheden af vor allerhelligste Tro, i at prise, takke og tilbede vor Fader og vor Gud.

Før Indhøstningen erfore Folkemasserne megen Trang formedelst Mangel paa Fødemidler, men ved den roesværdige Godgjørenhed, udøvet af dem, som vare lykkelige nok til at besidde noget Forraad, og ved Biskoppernes kraftige Bestræbelser til at indføre en streng Sparsommelighed og Uddeling til de Trængende, forebyggedes Lidelse i nogen stor Grad. Vi stole paa, at den samme ædle Tilbøielighed vil stedse lægges for Dagen i at dele endog de knappe Forraad iblandt de virkelig Trængende, hvilket saa almindeligen er bleven udført iblandt dette Folk i den forløbne Sommer. Dog foretrække vi, at Alle skulde udøve den Flittighed, Sparsommelighed og Lydighed, som saa ofte er bleven paalagt dem, paa det Himmelens Velsignelser ikke maae tilbageholdes, og at Elementerne og Jordbruge-

rens Arbeider maae blive velsignede af Herren, og Jorden frembringe i sin Styrke Sæd og rige Frugter til Menneskets Underholdning.

Uagtet disse og mange andre gode Egenskaber, som udmærke dette Folk, finde vi dog en altfor fremherskende Tilbøielighed til at knurre, dadle og klage over det alvise Forsyns Huusholdning, en Tilbøielighed til efterladen Ligegyldighed for hans Raad, og en sløv Søvnagtighed, som dysser Folket ind i en falsk Sikkerhed; hvilket alt giver Satan Anledning, formørker givne Raad, og leder Mange ind i Frafaldets Aand. Vi maae erindre, at vi leve i en Verden, fuld af Synd, Ondskab og Sorg, og at al Retfærdigheds Fjende er stedse paa Færde til at skade de Hellige og lede dem ind i Fristelse, Mørke, Synd og Overtrædelse.

Brødre! Vi formane Eder til at opvaagne fra denne Søvnagtighed, iføre Eder Retfærdigheds Rustning, Jesu Evangelium, og revse Modstanderen og Satans Magt og drive dem langt fra Eder, at ofte samtale og omgaaes med Eders Gud i Bønnen, paa det den Høiestes Kraft maa dale ned over Eder, brænde i Eders Bryst, i Eders Familier, i Eders Nabolav, Stæder, Countier og hvorsomhelst der ere af den høieste Guds Hellige, saa at Skræk maa gribe Hykleren i Zion, og den Almægtiges Ild fortære de Onde og Ugudelige paa den ganske Jord. Saaledes, medens Hersens Vrede gaaer over Nationerne, og vi ogsaa modtage en Deel af Tugtelsen, lader os være vise og paa den rette Maade modtage Revselsen, som kommende fra en kjærlig Fader, der søger sine Børns bedste Gavn. Lader os herefter fuldstændigen paaskjønne vore Velsignelser, og nu, da en rigelig Høst har igjen kronet vore Arbeider, værer vise og øver en god Huusholdning i at bruge og bevare vor Afgrøde, at ingen Ødselhed eller uklog Anvendelse deraf skal udmærke vore Handlinger.

Vi ere lykkelige ved at være istand til at sige, at Indianerne ere fredelige i alle vore Settlementer. Vi have overflødigen beviist, at en venskabelig Deeltagen i deres Velfærd og en fredelig Politik er den heldigste Maade, hvorpaa man kan bevare deres gode Følelser i at fremme og bevare Fred, hvilket gradviis leder dem til at forstaae de Fordele, som komme af en civiliseret Tilværelse. At agte paa deres vrede Ord og Gjerninger og dræbe dem for enhver ringe Fornærmelse, hvilket er den sædvanlige Fremgangsmaade de Hvide bruge imod dem, er at nedlade sig til deres vilde og barbariske Skikke, saaledes gjengjældende deres onde Gjerninger. Saadan en Fremgangsmaade vil aldrig bringe dem til at sætte Priis paa et civiliseret Samfunds Velsignelser, ei heller paavirke dem til at søge dets Fordele, men vil, som al Erfaring hidindtil har beviist, drive dem til den modsatte Yderlighed, og som Tillæg til deres egne faae dem til at indsuge Civilisationens Laster istedetfor dens Dyder. Lader os derfor i al vor Omgang med dem vise en overordnet Forstand og en videre Opfattelse af Ret, Overbærenhed og Ærlighed. Værer retfærdige, Brødre, i al Eders Handlemaade imod dem, uanseet hvad Fremgangsmaade de bruge imod Eder, gjengjælder aldrig nogen Uret, men lægger altid for Dagen en

fast Beslutning at gjøre Ret og søger at undskylde deres Opførsel og formilde deres Følelser.

Denne Fremgangsmaade, stadigen fulgt, maa i sin Tid bevæge dem til at forlade deres vilde Grumhed, deres raae Sæder og lastefulde Levnet formedelst en høiere Viisdoms Forskrifter, og hæve dem til et høiere Trin af den menneskelige Tilværelse. Det har allerede havt en Virkning i denne Retning, tilstrækkelig til at opmuntre os i vore Bestræbelser for at bringe dem til et civiliseret, for ikke at sige christent Liv. De maae civiliseres; de maae lære at pløie, saae, plante, høste, bygge Huse og gjøre Hegn; de maae lære Haandværker lige saavel som Agerdyrkning; deres Sind vil da vorde tilstrækkelig udvidet til at modtage Evangeliets Lys, og Principerne, som henhøre til deres Frelse og Ophøielse i Guds Rige.

Erindrer, Brødre, at de ere Levningerne af Israel, og, om de end kunne tilsyneladende vedblive for en Tid at forfalde og synke dybere og dybere i Synd, Elendighed og Usselhed, at dem tilhøre de til den troende Abraham givne Forjættelser, som ville vorde opfyldte. Værer derfor flittige til at gjøre dem godt, og søger i al Eders Omgang med dem at bringe dem tilbage til Kundskaben om Herren deres Fædres Gud. Tag Eder selv iagt for deres vilde Grusomhed; nedstiger aldrig til deres Standpunkt, men søger altid at opløfte dem til en høiere, renere og følgeligviis mere nyttig og fornuftig Tilværelse.

I vor Omgang med Verden finde vi, at vi have mere at gjøre med de Fattige og de af en lavere Stilling, og vi kunde sige af mindre verdslig Anseelse, end nogen af de andre Classer. Dette yder kun et andet af den Herres, Jesu Christi, stærke Vidnesbyrd, at dette er hans Folk, hans Kirke, hans Rige. Sandeligen, „de Fattige have I altid hos Eder,“ og det tilkommer os at lære dem, hvorledes de skulle leve, hvorledes de skulle forene Elementerne, at de ogsaa ved deres egne Bestræbelser maae drage Underholdning fra Naturens store Forraadshuus, som har Nok for Alle. Ja, lære dem at leve, og anbringe dem, ved Eders Fornuft og Menneskekjærlighed, i en Tilstand, at de kunne fortjene eller paa nogen roesværdig Maade erholde Livsophold, ved deres egne Anstrengelser. Beregner og optænker for dem, og opmuntrer dem ved at henlede deres Opmærksomhed paa, og fremstille Ting, som ligge foran dem.

Vi henvende Biskoppernes og deres Medhjælperes Opmærksomhed især paa denne Gjenstand, eftersom det paaligger dem at forvalte i timelige Ting. I Israel, ligesom i Verden, ere der mange Herskere, men Faa med en Faders Følelser for Folket. Værer Fædre for Folket, I Biskopper, og veileder dem Trin fra Trin, indtil de skulle blive stærke i Kundskaben om Ting, baade timelige og aandelige, henhørende til vor Guds Rige.

Dette er et særegent Folk; det er allerede blevet meget stort og har alle Bestanddele for Velstand og en hurtig Fremadskriden. Vi have foran os Verdens Nationers Exempler; vi see deres Velstand, deres Stolthed og Hovmod; vi have faaet at føle deres Magt og deres Undertrykkelse, og kjende deres slemme Fordærvelse, vanhel-

lige Paastande og Skinhellighed; vi ere bekjendte med deres Systemer med Hensyn til Fattighuse, Ladegaarde, Fængsler, Forbedringshuse, Asyler, Hospitaler, og med deres Elendighed og Nedværdigelse.

I den forskjelligartede Masse af en Befolkning, hastigen samlede tilsammen fra enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, lad os følge en saadan Fremgangsmaade, som indbefatter Grundbestanddelene til en Nations Velstand, Storhed og Hæder, og skye den Fremgangsmaade, som frembringer de ovennævnte ulykkelige Følger. For at undgaae den Færd ved den Fattiges Undertrykkelse at ophøie de Rige, lad os udøve vor Menneskekjærlighed ikke saa meget i at føde de Hungrige og klæde de Nøgne, som at bevirke, at de kunne føde og klæde sig selv, og at veilede Folket til at øve Dyd og vandre paa Retskaffenhedens og Sandhedens Sti, ikke saa meget af Frygt for Straf, Fængsel og Lidelser, som ved at indplante i deres Bryst en varig og stedse tiltagende Kjærlighed for hine rene Grundsætninger, som leder til Ære, Lykke, Frelse og Ophøielse i dette Liv, og som vil klæde dem med Evighedens Rigdomme i det tilkommende Liv.

Bygger Skolehuse istedetfor Fængsler, og gjører vor Religion virksom, saa at vi kunne undvære Retter og Eedsvornemænd, Arrestanter og Arrester; Jurister, fordi der ikke ere nogen Processer; Læger, fordi der ikke ere nogen Syge; Hospitaler og Asyler, fordi der ikke ere nogen Vanføre. Den høieste Guds Hellige skulde underholde sig selv ved deres Flittighed, Sparsommelighed og Tarvelighed; deres Helbred ved deres Dyd, Klogskab, Reenlighed, Tro og Iagttagelsen af de hellige Ordinancer; og deres Sædelighed ved den Kjærlighed, som de have til deres Gud og deres hellige Religion. De skulle være forenede, paa det de kunne være mægtige og nyde Fredens og Rolighedens Velsignelser hjemme og borte.

Uagtet de Bestræbelser, som ere blevne gjorte for at tilvirke Jern og uddrage Sukker fra Sukkerbeden, ere endnu ikke nogen tilfredsstillende Resultater tilveiebragte; men vi agte at vedblive med vore Bestræbelser indtil disse Øiemed ere fuldkommen opnaaede. Det troes, at enhver Hindring, som er i Veien for at tilvirke Jern, vil vorde bortryddet, naar Damp kan bringes til at erstatte Vandkraften, som ofte mangler, naar man behøver den. Vi have en Dampmaskine her nu, som er af tilstrækkelig Størrelse til at afgive den udfordrede Kraft; dersom Compagniet gjør Brug af denne, haabe vi ved dens Hjælp at blive fuldkommen forsynede med den nyttige og uundværlige Artikel, Jern.

Vi ere blevne forhindrede i at tilvirke Sukker hovedsageligen derved, at Høsten af Sukkerbederne har slaaet feil de to sidste Gange, og Græshopperne ødelagde det Saaede ifjor i den Grad, at der kunde ikke avles Frø nok til dette Aars Saaning. Vi stoler dog paa, formedelst Herrens Velsignelse, at ingen Feilslaaen af det Slags vil igjen forstyrre vore Forhaabninger, og at vi snart skulle være i Stand til at forsyne os fra Sukkerbeden med Sukker nok til Huusbehov; vi have det Haab, at dette kan gjøres, og det er vort Fortsæt at fortsætte vor

Virksomhed i dette Foretagende, indtil det fuldkommen lykkes.

Betydelige Forraad af Læder tilvirkes nu i Territoriet, dog ikke aldeles tilstrækkeligt til at forsyne Folket; det samme kan ogsaa siges med Hensyn til Tilvirkningen af andre Artikler, saasom Hatte, Hvergarn, Flanel, Uldtæpper, Kastetørklæder osv.; men vi staae hovedsageligen tilbage i at forsyne os selv med Bomulds og linnede Varer, og ere meget ligegyldige med Avlingen af Bomuld og Hør.

Territoriet afgiver Localiteter, som ere skikkede til Frembringelsen af begge disse Fornødenheder i stor Overflod, og det er vort alvorligste Ønske, at de, som ere bekjendte med deres Dyrkning, skulde beskjæftige sig dermed, saa at vore Markeder kunde fuldkommen forsynes med samme. Avler ogsaa Indigo og Hamp, og forfærdiger Reebslagerarbeide, og presser Olie af Liin og Bomuldsfrø, og af Castoroliebønner. Og lad Brødre, som have Midler, medbringe Maskinerier til Fabrication af Bomulds og uldne Varer, saa at vi kunne blive i Stand til at tilvirke samme, saasnart som det bliver muligt for os at anskaffe det raae Material; medbringer ogsaa det bedste Udvalg af Heste, Qvæg og Faar.

Dyrker Tjørn og andre Buske, passende for levende Hegn, Cottonwood- og Græshoppetræer til Prydelse, og paa passende Steder til Brændsel og Gavntømmer, hvilket de hurtigen danner, og Morbærtræet for Silkeavl. Værer virksomme og dyrker alle Slags Frugt og Frø og Podninger; planter Træer, Buske og Viinranker osv. til Prydelse og Nytte; dyrker de bedste Sorter af Druer, Ribs, Stikkelsbær og Jordbær, de forskjellige Græsarter, Indigo, Krap og enhver Ting, som er skikket til at opmuntre og glæde Hjertet, fryde Øiet og gjøre de Helliges Hjem behageligt og yndigt.

I Nærheden af Los Vegas er en meget udstrakt og riig Aare af Bly-Erts bleven opdaget, og bearbeides nu med god Fremgang af vore driftige Medborgere. At dømme efter Beskrivelsen er det den største Aare af svovlholdigt Bly, som nogensinde er opdaget, og Prøver af det, som er bleven udsprængt for at smeltes, afgive mange Procent Bly. Fra denne rige Kilde skulle vi snart vorde overflødigen forsynede med Bly, og vi ønske, at vore Fabrikanter af Blyrør, Pladebly, Blyhvidt, Mønnie og andre nyttige Artikler, tilvirkede af dette Metal belave sig paa, saa snart som gjørligt er, at forsyne os med saadanne Artikler fra vore egne Hjælpekilder.

Lad dem anmelde sig hos os, enten personligen eller ved Breve, som forstaae at arbeide i Bly, Jern og Steenkul Miner eller at bore efter samme; dem, som ere bekjendte med Avlingen og Forarbeidelsen af Bomuld, Hør og Hamp, og med Tilvirkningen af Olie, Søm, Staal, Glas osv., at vi kunne ordne vort Arbeide og frembringe fra Naturens Stoffe saadanne Ting, som bidrage til Menneskets Velfærd.

Vi sige til alle vore Haandværkere: Gaaer fremad i Eders Drift; værer ikke mismodige, men vedbliver at forsyne Samfundet med Eders Varer og Frembringelser, som Læder, Støvler, Skoe, Hatte, Huer, Muffer, Kjoler, Sæbe, Lys, Liim, Skopløgge, Potaske, Alun, Saltpeter, Beg, Tjære, Terpentin, Olie, Huusgeraad og arbeidsbe-

sparende Maskinerier. Lad Agerdyrkeren opmuntre Haandværkeren med sin bedste Søgning, og lad Hver frembringe sit Eget ved at befordre sin Broders Velfærd.

Fædre! lærer Eders Børn at være arbeidsomme; oplærer Eders Sønner i Agerdyrkning eller i nogen nyttig Haandværksdrift.

Mødre i Israel! I opfordres ogsaa til at opdrage Eders Døttre til at udføre nogen nyttig Beskjæftigelse til deres Livsophold, saa at de, naar de blive Hustruer til Israels Ældster, som ofte ere kaldte til Missioner, eller til at opoffre deres Tid og Opmærksomhed for Rigets Anliggender, kunne blive i Stand til at ernære sig selv og deres Afkom. Lærer dem at sye, spinde og væve, at dyrke Kjøkkenurter saavel som Blomster, at lave Sæbe saavel som Bagværk og Syltetøi, at spinde, harve, væve og strikke, saavelsom brodere, at malke, lave Smør og Ost, og arbeide i Kjøkkenet saavel som i Dagligstuen. Saaledes ville I og og Eders Døttre gjøre Eder værdige til Bifald, og i Sandhed blive Hjælperinder ikke alene i huuslige Anliggender, men ogsaa i at opbygge Guds Rige.

Meget roesværdig var Udstillingen af indenlandske Frembringelser ved det aarlige Skue, som afholdtes den 1ste, 2den og 3die October, men vi stole paa at det vil vorde langt overtruffet et andet Aar. Det opmuntrer en anbefalelsesværdig Kappelyst, og opægger til Efterlignelse til Gavn for det Almene.

Paa Grund af Uregelmæssighederne i den østlige Postgang, pleie vore Agenter og Correspondenter at sende Dubletter af deres Breve hver Vinter over San Pedro, Californien. Og vi advare Alle og Enhver, at med mindre de personligen varetage Indleveringen af deres Breve og Documenter, ville Dubletterne, som Tilfældet var sidste Vinter, endskjøndt tydeligen addresserede, ikke blive fremsendte efter Forlangende. Vi gave vore østlige Agenter de samme Instructioner forrige Aar og de fulgte dem saavidt Sending af Dubletter med rigtige Adresser angik, men Originalerne og Copierne kom i samme Postsæk om Foraaret, hvilket bevidnede, at nogle Postmestere ere ligesaa ligegyldige med Hensyn til Opfyldelsen af deres Pligter, som Post-Befordrerne ere i at opfylde sine.

Vi kunne ikke slutte denne Epistel uden at prise os selv, de Hellige og Beboerne af dette vidtstrakte Territorium lykkelige for den almindelige Helbred Folket har nydt, det Held, som har ledsaget vore Bestræbelser, den Rolighed og Fred, som hersker overalt. Ingen Række af Forbrydelser sender Folk til vore Domhuse og Fængsler; ingen Erklæren for skyldig eller Retsdomme bringe Forladthed, Angst og Fortvivlelse i vore Hjem; heller ikke vandre uforskammede Fornærmere ustraffede i vore Gader, som udfordre en Aarvaagenheds Commitee for at holde dem borte fra vort Territorium.

Lykken, eller rettere sagt Forsynet, har i Sandhed begunstiget os med at udbrede for Verdens begjerlige Blikke Formuens Talisman, Haabet om jordiske Rigdomme i Afstand fra disse afsidesliggende Dale, og stillet mægtige Skranker imellem — og om vi end beboe den mindst indbydende Deel af Jorden, føle vi os dog lykkelige, fordi Guldets Tillokkelser og denne Verdens Magt

virke deres Dyrkere og Søgere til en anden Kant, hvorfra ingen saadanne Reisende føle Attraa efter at vende tilbage, men lade os nyde i fredelige Tilflugtssteder den Rolighed og Frihed for de Onde og Ugudelige, som vi saa alvorligen have eftertragtet.

Naar saadanne Personer komme iblandt os, standse de ikke længe; thi de nøgne Udsigter til nogen betydelig Grad af Fremgang, og Guldets Glimmer lidt længere borte, befrie snart os, vore Retter og Criminalantegnelser fra deres forhadte og uvelkomne Nærværelse. Aldrig før vare de Hellige saa gunstigt bosatte for at rense Hjorden fra de halvhjertede og forfaldne Aander og Satans Poder, som følge efter os kun for at ødelægge. Eet eller to Aar gaae hen, og de begynde at føle deres Vei ud, idet de dømme rettelig, at dette er intet Sted for dem. Deres fordærvelige Attraaer, Hensigter og Handlinger lægges snart for Dagen, og Tillokkelserne til at forblive hos et retfærdigt Folk ere altfor faa.

Medens vi samle, ligesom Nettet, der kastes i Havet, af ethvert Slags, af enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, rense vi dem ogsaa ligesom Hveden, der kastes paa Sommerens Tærskegulv. Vi have søgt Fred og Frihed for onde og rænkefulde Mænds Magt, og have tildeels funden den. Vi have udrakt vore Hænder til at udsamle de Retskafne af Hjertet fra Nationerne, og udføre vort Øiemed med raske Skridt. Vi bestæbe os for at opbygge Stæder, Byer og Landsbyer for den Høieste, rene og hellige for hans Aasyn, og forvente visselig, formedelst hans Hjælp og Velsignelse, at lykkes deri.

Naar vi beskue de fremadskridende Israels Hærskarer, og tage i Betragtning deres hurtige Tiltagen i Tro, Kundskab, gode Gjerninger, Indflydelse, Magt og bestandige Forøgelse i Antal, føle vi til at takke Herren for hans Godhed, ja *ham*, som har frembragt Salighed og kommet Lyset til at antændes paa Jorden. Vi føle os taknemmelige, at det er bleven os tilladt at leve i denne Tid og Slægt, i hvilken det har behaget den store Jehova at gjenoprette sin Myndighed paa Jorden, og igjen meddele det hellige og evige Præstedømme til Menneskenes Børn.

Vi føle os taknemmelige, at vi have den Forrettighed at see den Almægtiges majestætiske Trin iblandt Nationerne, hans Ords Udgaaen med Kraft, Opfyldelsen af de Ord, som gaves ved Inspiration i Fortiden, og Opfyldelsen af de Ord, som ere givne ved de levende Aabenbarere iblandt os; at han har talet fra Himlene; at Sendebud, Engle og Befuldmægtigede fra Guds Throne har brudt Tausheden, som har varet siden hans eenbaarne Søns, Jesu af Nazareths, Mission og Evangelii-Uddeling, og atter aabnet en Forbindelse med hans Børn paa denne hans Jord, atter organiseret hans Kirke og Rige og begavet den med alle tilhørende Autoriteter, Ordinancer, Gaver, Sacramenter, Velsignelser, Kræfter og Herligheder.

Vi glæde os over, at Ordene, som ere udgangne fra de gamle Propheter, og fra Jesus, Joseph og Aposlerne, hverken vende tomme tilbage, eller ere som en lydende Malm og en klingende Bjælde; thi see, Hærskarernes Herre har formedelst sine Tjeneres Trofasthed, Anstrengelse og Udholden-

hed, oprigtigen advaret og advarer Folkene. I Sagtmodighedens og Ydmyghedens Aand have de forkyndt Evangeliet for dem, derfor ere deres Klæder rene for deres Blod, og de ere ladte uden Undskyldning for Herren til at høste Belønningen for deres Ugudelighed, at smage de Trængsler, som ere udgangne paa Jorden, at föle den Vrede, Hentæren og bittre Qval, som en med Rette opirret og fornærmet Skabers Retfærdighed vil udøse over dem. De have ringeagtet hans Tjeneres Ord, spottet og forhaanet dem, traadt paa de unge og spæde Planter, som Herren den Almægtige har plantet, og trodset de Livsens og Saliggjørelsens Ord, som han har bevirket at blive forkyndt i deres Øren. De have skjændigen ihjelslaaet hans Propheter og udryddet hans Folk, hans trofaste Hellige, hvis Blod raaber til ham fra Jorden om Hevn.

Deres lange, hykkelske Bønner, Læbetjeneste, paastaaede Fromhed og afgudiske Dyrkelse er altsammen bleven en Vederstyggelighed for ham; derfor vil han skride til at bringe over dem de Straffedomme, som ere blevne forudsagte af hans Tjenere Propheterne, og stor vil deres Ødelæggelse vorde. Deres store og mægtige Nationer, Keiserdømmer og Riger, med al deres Stolthed, Pomp og Magt, ville vorde istykkerbrudte, og hensmuldre og blive til Intet. Deres Stæder ville blive en hylende Ørk, et øde Sted, hvori Ulve og Gribbe skulle findes, og intet Menneske skal opslaae sin Bolig deri. Ja! han vil udrydde af Jorden de Onde, og de, som øve Vederstyggelighed for hans Aasyn, saa skulle denne Verdens Riger vorde Herrens og hans Salvedes Riger, saa skal Herren berede Veien for sin Tilkommelse, og regjere paa Jorden.

Lad derfor Kirken berede sig som en Brud for sin Brudgom; lad de Hellige have deres Bryllupsklæder paa, og have deres Lamper vel forsynede med Olie pudsede og brændende; lad alle Ting gjøres rede til Modtagelsen af vor Frelser og Forløser, ja, vor Herre Christus! Lad alle de Hellige over hele Verden leve efter deres Religion, at de kunne blive værdige til at nyde hans Nærværelse og omgaaes med vor Guds Engle; lad dem omgjorde deres Lænder og staae frem i Elias's Guds Kraft og Magt til at stride for denne store Sag, og iførte den høie Himmels fulde Rustning, ja, Saliggjørelsens Pandser og Retfærdighedens Hjelm, gaae frem seirende og for at seire, indtil Evangeliet skal lyde for enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, og de Rene af Hjertet, Jordens Sagtmodige, vor Guds Israel, ere udsamlede fra de ugudelige Nationer, og hjembragte for at boe og tilbede under deres egne Viintræer og Figentræer, og lære af *ham*, hvis Herlighed vil hvile paa hans Tempel som en Sky om Dagen og som en Ildstøtte om Natten.

Store Saltsø Stad den 10de December 1856.

Brigham Young. **Heber C. Kimball.**

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

I dette Nummer sluttes den fjortende almindelige Epistel, og vi kunne ikke andet end glæde os over den faderlige Omhu for de Helliges Vel, timeligt som aandeligt, der lægges for Dagen i samme, og for de mange udmærkede Vink og Raad til os som et Folk, hvilke vi gjøre vel i at efterfølge. Dersom vi skulle blive et stort og agtet Folk iblandt Nationerne, saa maa det skee ved at beflitte os paa den sande Civilisation, og skye de Laster og Vildfarelser, som hindre Fremgangen af det Gode, og gjør det umuligt for Skabningen at naae det store og ophøiede Maal, som han har foreskrevet os, der sagde: *Vorder hellige, ligesom jeg er hellig.* Maaden, hvorpaa vi kunne naae dette Maal, er at underkaste os vor himmelske Faders Villie, Raad og Veiledning, kundgjort ved hans autoriserede Tjenere, hvis uafladelige og utrættelige Stræben og Virksomhed stadigen gaaer ud paa at vise os Veimærkerne, hvorefter vi skulle vandre, og følgende dem, behøve vi ikke at fare vild, med mindre vi forsætligen lukke vore Øine, og frivilligen gaae ud af det rette Spor og saaledes fortabes. Giver Agt paa Reformationens Aand iblandt os; den tilskynder til et forbedret Levnet; følger dens Paamindelser, og vedbliver dermed, indtil Gud faaer fuldkommet sin Gjerning i os. Lader os være aarvaagne i Kampen, varagtige i Bønnen, taalmodige i Trængslerne og frimodige i det Gode og tappre i Sandhedens Tjeneste: da vil Gud have Velbehag i os og skjenke os sin Naade og Velsignelse, og give os Fremgang.

Som vi meldte i forrige Nummer af Stjernen, havde vi den Glæde at ledsage den første Afdeling af vor Foraars-Emigration til England. Vi forlode Kjøbenhavn, som bekjendt, den 18de, ankom til Grimsby den 21de; fortsatte Reisen paa Jernbanen den følgende Dag til Liverpool; de Hellige gik den 23de ombord paa det store Emigrantskib „*Westmoreland,*" hvilket lagde ud paa Reden den 24de og satte den 25de Seil med føielig Vind. Vi glædede os ved at see den gode Aand, som herskede iblandt de Hellige, og allevegne, hvor vi fore frem, anerkjendte de, der havde med Emigrationen at bestille, at de ikke havde seet en ordentligere og renere Flok af Emigranter, som ikke engang brugte Spirituosa eller Tobak; det glædede os saa meget mere at høre dette Vidnesbyrd, som det kom fra Fremmedes Læber; det viser, at vore Raad og Formaninger ikke have været spildte, men at de Hellige have fulgt dem, og de ville befinde sig vel derved; thi derved, at vi ere moralske Væsener, ædruelige, rene, ordentlige, fredsommelige, ville vi erhverve gode Menneskers Agtelse og Velvillie, om de end bagefter rynke paa Næsen og sige, at vi ere Bedragere og Bedragne. Lader os nu gaae og gjælde for det, saalænge som det behager Herren, at det skal være saaledes. Vi

forlode ikke de Hellige, førend de vare fuldkommen organiserede ombord. Efter Præsident Pratts Beskikkelse blev Ældste Matthias Cowley deres Præsident, og han valgte med de Helliges eenstemmige Votum Ældsterne Lunt og Liljenqvist til sine Raadgivere. Vi tilbragte den sidste Aften og Nat ombord med de Hellige i Selskab med Brødrene Kay og Calkins, og havde en glædelig Tid tilsammen ved at dyrke Gud og ved opmuntrende Samtaler at styrke de Hellige. Fem Par bleve ved samme Leilighed ægteviede, nemlig C. C. A. Christensen og Elisa Haarbye, Johan F. F. Dorius og Karen Frantzen, C. C. N. Dorius og Elen G. Rolfsen, Laurits Larsen og Anne M. Thomsen, Jacob Bastian og Gjertrud Peterson; og en høitidelig og glad Stemning herskede blandt os, og vi havde en sand Fest. Maa Herrens Velsignelse ledsage de Bortdragende. De sendte ved os deres kjærlige Hilsninger til Beslægtede, Venner og Bekjendte, og vi fandt ingen nemmere Maade at bekjendtgjøre det paa end her i *Stjernen*. Vi ankom lykkelig og vel tilbage til Kjøbenhavn den 3die dennes, og forvente snart at ledsage den anden Afdeling af vore Emigranter til England. Vi ere taknemmelige til Herren baade paa vore egne og de Helliges Vegne for det behagelige Veir og det Held, som vi havde hele Tiden; vi ere ligeledes takskyldige til Præsidentskabet i Liverpool for deres ufortrødne Bestræbelser til vort Bedste, og ligeledes til de Mænd udenfor vor Kirke, som havde med Expeditionen af vore Emigranter at bestille. Een Ting endnu vil jeg berøre for de Hellige: Emigranterne havde paa deres Reise Leilighed til at erfare, hvor gavnligt det var, det Lille de havde lært af det engelske Sprog, og vor Formaning er til de Hellige ufortrødent at fortsætte deres Sprogstudium, og vi opfordre Bogagenterne til at reqvirere de nye engelske Læsebøger, vi have ladet trykke, hver Familie burde i det mindste være forsynet med een saadan, paa det de Unge kunne begynde at øve sig. Det er af ubetalelig Nytte at saa mange som muligt kunne tage fat paa og fremme denne Sag, saavel som alt Andet, der er til Gavn for de Hellige.

Joseph Smiths Levnetslöb.

April. 1836. (Fortsat fra Pag. 239).

Strax efter skrev jeg følgende Stykke for *Messenger and Advocate*, hvilket blev publiseret i April-Nummeret:

Herr O. Gowdery,

Kjære Broder!

Dette Sted er nyligen bleven besøgt af en Gentleman, som forsvarede Principerne og Lærdommene, som fremsættes af dem, der kaldes Abolitionister; dersom De derfor synes, at følgende Betragtninger kunne være til nogen Nytte, eller tænker, at de kunne tjene til at berigtige de sydlige Staters Indvaaneres Begreber angaaende

mine individuelle Anskuelser og Følelser, hvilke jeg drister mig til at sige, efter den personlige Kundskab jeg har, ogsaa ere Andres, saa giver jeg Dem Frihed til at offentliggjøre dem i *Advocates* Spalter. Jeg er nødt til denne Fremgangsmaade i een Henseende som en Følge af at mange Ældster ere gangne hen i de sydlige Stater, desuden ere der mange nu i de Egne, som allerede have annammet Evangeliets Fylde, hvilket er aabenbaret i Mormons Bog, og som have lært af Erfaring, at Sandhedens Fjende slumrer ikke, eller ophører ikke med sine Bestræbelser i at partiskgjøre Communernes Sind imod Herrens Tjenere, og opægge Menneskenes Mishag angaaende vigtige Anliggender, tænkende maaskee, at det Rygte monne gaae ud, at en „Abolitionist“ har holdt adskillige Foredrag for dette Samfund, uden at den offentlige Følelse blev opægget til at danne Pøbeloptøier eller Forstyrrelse, hvilket kunde faae Udseende af, at alt, hvad han sagde, bifaldtes og annammedes som Evangelium og Saliggjørelsens Ord. Jeg er lykkelig ved at kunne sige, at ingen Voldsomhed eller Brud paa den offentlige Fred, forsøgtes, tvertimod, Alle, undtagen nogle Faa, varetoge deres daglige Sysler, og lode den fremmede Herre foredrage sine Grundsætninger for næsten nögne Vægge. Jeg veed, at Mange, som paastaae at prædike Evangeliet, klage over deres Troes-Brødre, som boe i Syden, og ere færdige til at unddrage dem deres Samfundshaand, fordi de ikke ville give Slip paa Slaveriprincipet og opløfte deres Røst imod enhver Ting af det Slags. Dette er et kildent Punkt, og eet, som skulde fremkalde alle Menneskers oprigtige Overveielse, og især førend de skride videre frem i en Modstand, som er skikket til at ødelægge Sydens skjønne Stater, og løslade over Samfundet en Folkerace, som kunde maaskee overløbe vort Land og krænke det menneskelige Samfunds helligste Principer, Kydskhed og Dyd.

Ingen vil vel fordriste sig til at sige, at Folket i Fristaterne er istand til at kjende Slaveriets Onder saa godt som dem, der holde Slaver. Dersom Slaveri er et Onde, hvem kunne vi forvente først skulde erfare det? Vilde Folket i Fristaterne eller i Slavestaterne? Alle maae villigen indrømme, at de sidstnævnte vilde först lære denne Kjendsgjerning. Og dersom de, hvem det umiddelbart angaae, lærte denne Kjendsgjerning først, hvem vilde da være bedre istand, end de, til at foreskrive et Hjælpemiddel? Og desuden ere ikke de, som holde Slaver, Personer, der besidde Dygtighed, Dømmekraft og Retskaffenhed? Forvente de ikke at aflægge Regnskab for Guds Domstol for deres Opførsel i dette Liv? Det kan uden tvivl siges med Rette, at Mange, som holde Slaver, leve uden Gudsfrygt; og det samme kan siges om Mange i Fristaterne. Hvem skal da være Dommer i dette Anliggende?

Saa længe derfor som de i Fristaterne ikke interessere sig for Slavernes Frihed af nogen anden Grund end de blotte Principer for lige Rettigheder, og Evangeliets Grundsætninger, og ere villige til at indrømme, at der gives gudfrygtige Mænd i Syden, hvilke det ogsaa vedkommer umiddelbart, indtil *de* klage og bede om Hjælp, hvorfor ikke ophøre med

Skriget og med at opægge Slaverne til Mordhandlinger, og deres Herrer til større Strenghed, derved gjørende begge Partier ulykkelige og uskikkede til at følge en Fremgangsmaade, som ellers kunde maaskee lede begge Partier til at forbedre deres indbyrdes Stilling? Jeg troer ikke, at Nordens Befolkning har mere Ret at sige til Sydens, at de *ikke skulle* holde Slaver, end Syden har at sige til Norden, at de skulle.

Og endvidere til hvad Gavn vil det nogensinde blive for Slaverne, at Personer overrende Fristaterne og opægge Vrede imod Slavernes Herrer i Sindet hos Tusinder og Titusinder, som ikke forstaae sig det mindste paa Slavernes Omstændigheder eller Tilstand? Jeg mener især deleshed dem, som aldrig have reist i Syden og neppe seet en Neger i hele deres Liv.

Hvorledes nogen Commune kan nogensinde blive opægget ved saadanne Personers Tjadder, Drenge og Andre, som ere altfor dovne til at erholde deres Livsophold ved retskaffen Virksomhed, og som ere udygtige til at beskjæftige sig med noget haandværksmæssigt Arbeide, er uforklarligt for mig; og naar jeg seer Personer i Fristaterne at undertegne Dokumenter imod Slaveri, er intet mindre i min Tanke, end en Hær af Indflydelse, og en Erklæring af Fjendtligheder imod Folket i Syden. Hvad kan adsplitte vor Union snarere? Gud alene veed det.

Efter at have udtrykt mig saa frit angaaende denne Gjenstand, tvivler jeg ikke om, uden jo de, som have været fremmest i at opløfte deres Røst mod Syden, ville skrige ud imod mig, at jeg er ubarmhjertig, ufølsom og ukjærlig, og aldeles ubekjendt med Christi Evangelium. Det er min Rettighed derfor at nævne visse Steder af Bibelen og undersøge de Gamles Lærdomme angaaende denne Sag, eftersom den Kjendsgjerning er uomstødelig, at den første Omtale, vi have om Slaveri, findes i den hellige Bibel udtalt af en Mand, som var fuldkommen i sin Slægt og vandrede for Gud. Og det var saa langt fra at denne Forudsigelse var imod Guds Villie, at den endnu forbliver som et varigt Midesmærke paa Jehovas Beslutning til Skam og Forvirring for dem, som have opløftet deres Skrig imod Syden, paa Grund af at de have holdt Chams Børn i Trældom: „Og han sagde: forbandet være Canaan, han skal være Tjeneres Tjener for sine Brødre.“ „Og lovet være Herren, Sems Gud, og Canaan skal være deres Tjener.“ 1 Moseb. 9,25.26.

Følg Verdenshistorien fra denne mærkelige Tildragelse indtil denne Dag, og man vil finde Opfyldelsen af denne særegne Prophetie. Hvad den Almægtiges Hensigt kunde være med dette besynderlige Tilfælde, tilkommer ikke mig at sige; men det kan jeg sige, at Forbandelsen er endnu ikke tagen bort fra Canaans Sønner, ei heller vil den vorde, indtil det er bevirket ved ligesaa stor Magt, som paalagde den, og Folk, som blande sig i mindste Maade i Herrens Planer i denne Sag, ville komme under den forholdsvise Fordømmelse for Herren; og de, som ere bestemte paa at fortsætte en Fremgangsmaade, som viser en Opsætsighed og en feberagtig Rastløshed imod Herrens Planer, vil lære, naar det kanskee er for

seent for deres eget Bedste, at Gud kan gjøre sit eget Arbeide uden deres Hjælp, som ikke ere styrede ved hans Raad.

Jeg maa ikke forbigaae en Bemærkning i Historien om Abraham, om hvem der tales saa meget i Skrifterne. Dersom vi kunne sætte Lid til Beretningen, saa samtalede Gud med ham fra Tid til Tid og veiledte ham paa den Vei, han skulde vandre, sigende: „Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen.“ Paulus siger, at Evangeliet blev prædiket for Abraham. Og der siges videre, at han havde Faar og Øxen og Tjenere og Tjeneste - Qvinder osv. Heraf slutter jeg, at dersom det havde været et ondt Princip, vilde denne hellige Mand, iblandt andre Meddelelser, som gaves ham, ogsaa bleven underviist derom. Og som han aldrig ophørte at holde Tjenere og Tjeneste-Qvinder, vilde han følgelig, dersom han var bleven underviist om Urigtigheden deraf, have paadraget sig Herrens Mishag og derved tabt hans Velsignelser; hvilket ikke var Tilfældet.

Nogle ville maaskee paastaae, at Navnene Tjenere og Tjeneste-Qvinder ikke mener leiede Personer, som havde Frihed til at forlade sine Herrer eller Principaler til hvilkensomhelst Tid. Men vi kunne afgjøre dette Punkt ved at opslaae Historien om Abrahams Efterkommere, naar de regjeredes ved en Lov, given fra Jehovas egen Mund. Jeg veed, at naar en Israelit var bleven bragt i Trældom som Følge af Gjeld eller for noget Andet, udgik han fri for sin forrige Herre eller Principal i det syvende Aar; men dette var ikke tilstaaet noget andet Folk i Israels Lov. Og dersom en Mand, efter at have tjent i sex Aar, ikke ønskede at blive fri, da „skal hans Herre føre ham frem for Dommerne og holde ham op til Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre skal igjennemstinge hans Øre med en Syl; saa skal han tjene ham evindeligen.“ Den Slutning jeg drager deraf er, at dette Folk var veiledt og regjeret; og om en saadan Lov var urigtig, saa er Gud alene at laste derfor, og Abolitionisterne ere ikke ansvarlige.

Nu vel, førend jeg gaaer videre, vil jeg fremsætte eet eller to Spørgsmaal: Vare Apostlene Guds Mænd, og prædikede de Evangeliet? Jeg tvivler ingenlunde om, at jo de, som troe Bibelen, ville indrømme disse Kjendsgjerninger; og at de ogsaa kjendte Guds Sind og Villie angaaende det, som de skreve til Menighederne, som de vare Redskaber til at opbygge. Indrømmes dette, kan Sagen bilægges uden megen Strid, dersom vi betragte nogle faa Steder i det Nye Testamente. Paulus siger: „I Tjenere! lyder Eders Herrer efter Kjødet, med Frygt og Bæven, i Eders Hjertes Eenfoldighed, som Christo; ikke med Øientjeneste, som de, der ville tykkes Menneskene, men som Christi Tjenere, saa at I gjøre Guds Villie af Hjertet, tjenende med Velvillighed Herren og ikke Mennesker; vidende, at hvad Godt Enhver gjør, det skal ham gjengjeldes af Herren, hvad enten *han er* Tjener eller Fri. Og I Herrer, gjører det Samme mod dem, og lader Trusler fare, vidende, at ogsaa I selv have Eders Herre i Himlene, og Persons Anseelse er ikke hos ham.“ Ephes. 6, 5—9. Her er en Lectie, som kunde være gavnlig for Alle at lære; og det

Princip, hvorefter Kirken fordum blev regjeret, er saa tydeligen fremsat, at den, som er af Sandheden, maa see og forstaae. Her fremstilles visseligen Herren og Træellen, og det var saa langt fra, at denne opfordredes til at forlade sin Herre, at han derimod befaledes at være underdanig ligesom for Herren; og Træellens Herre er paa sin Side opfordret til at behandle ham med Menneskekjærlighed for Gud, idet han maatte forstaae, at han skal aflægge Regnskab. Samfundshaanden unddrages ham ikke fordi at han holder Trælle.

Den samme Skribent siger i sin første Epistel til Timotheus i det 6te Capitels første fem Vers: „Saa Mange, som ere Trælle under Aaget, skulle holde deres Herrer al Ære værd, paa det Guds Navn og *Lærdommen* skal ikke bespottes. Men de, der have troende Herrer, foragte *dem* ikke, fordi de ere Brødre, men tjene *dem* des hellere, efterdi de, som annamme deres gode Gjerning, ere troende og elskelige. Lær dette og forman dertil. Dersom Nogen lærer anderledes, og holder sig ikke til vor Herres Jesu Christi sunde Ord, og til den Lærdom, som fører til Gudsfrygtighed, han er opblæst, skjøndt han Intet veed, men er syg for Spørgsmaal og Ordstrid, hvoraf kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke og forvendte Handler af Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mene, at der er Vinding (jordisk) i Gudsfrygt. Hold Dig fra Saadanne.“ Dette er saa fuldkommen tydeligt, at jeg ikke indseer, at det behøver nogen Fortolkning, Skriftstedet forsvarer sig selv; og jeg troer, at disse Mænd vare bedre skikkede til at tjene Guds Villie, end alle Abolitionister i Verden.

Inden jeg slutter denne Skrivelse, tillad mig at sige nogle Ord til de omreisende Ældster. I vide, Brødre, at stor Ansvarlighed hviler paa Eder, og I skulle stande Gud til Regnskab for Alt, hvad I lære Verden. Efter min Mening gjøre I vel i at ransage Pagtens Bog, hvori I kunne see Kirkens Tro angaaende Herrer og Trælle. Alle Mennesker bør læres at omvende sig; men vi have ingen Ret til at befatte os med Slaver imod deres Herrers Sind og Villie. Det vilde i Virkeligheden være mere viist, aldeles ikke at prædike for Slaver, indtil deres Herrer ere omvendte, og da lære Herrerne at behandle dem med Mildhed; erindrende, at de ere ansvarlige for Gud, og at Trællene ere forpligtede til at tjene deres Herrer i Hjertets Eenfoldighed uden Knur.

Jeg haaber paa det Inderligste, at Ingen, som er bemyndiget af denne Kirke til at prædike Evangeliet, vil afvige saa langt fra den hellige Skrifts Lærdom, at de befindes at opægge Strid og Oprør imod vore Brødre i Syden. Idet jeg har talet aabent og frit, overlader jeg Alt i Guds Hænder, som vil styre Alt til sin Forherligelse og til Fuldendelse af sin Gjerning. Bedende Gud maa bevare Dem til at udrette meget Godt i dette Liv undertegner jeg mig som

Deres Broder i Herren,
Joseph Smith, jun.

Resten af denne Maaned og Mai ligeledes blev opoffret til Brødrenes aandelige Interesser; og især til at udtænke Maader og Midler for Opbyggelsen af Kirtland, og Staden begyndte i Sandhed at fremspringe ligesom Skovens udskydende Knopper.

Den 10de Mai. Broder Heber C. Kimball kom til mig for at bede om Raad, enten han skulde gaae ud i Viingaarden og forkynde Evangeliet, eller gaae i Skole. Jeg sagde ham, at han kunde gjøre hvilken af Delene, han ønskede; thi Herren vilde velsigne ham, eller han skulde blive velsignet. Han valgte at gaae ud i Viingaarden; og tog strax afsted og drog igjennem Staten New York ind i Staten Vermont til sin Føde-Egn. Han opholdt sig der en kort Tid og vendte saa tilbage til Staden Ogdensburg ved St. Lawrence Floden, hvor han oprettede en Menighed paa tyve Medlemmer. Da han var ifærd med at forlade dette Sted, kom min Fader og Onkel John Smith til ham og velsignede Menigheden med patriarkalske Velsignelser. Da de kom til Broder Kimball vare de meget nedslaaede i Aanden; thi da de droge igjennem Byen Potsdam, udtog deres Broder Jesse Smith, som stod dem imod, en edelig bekræftet Udpantning imod min Fader og lagde Beslag paa hans Hest og Vogn, og for at afgjøre denne Affære og komme ud af hans Kløer fremtraadte min Onkel Silas Smith (som var vendt tilbage til dette Sted i privat Forretning) og betalte 50 Dollars for at de maatte fortsætte deres Reise hjem.

Den 16de Mai. Eftersom Præsident Oliver Cowdery havde fremført en Klage for Høi-Raadet for uchristelig Opførsel imod Jenkins Salisbury, forsamledes Raadet i Herrens Huus, og det blev beviist, at han havde opført sig saaledes, at han havde bragt unødvendig Forfølgelse over mig, at han havde forsømt sin Familie, idet han havde ladt dem uden Brændsel, uden Fødemidler, uden at sige dem, hvor han tog hen, eller naar han skulde komme hjem; at han brugte stærk Drik og havde været fortrolig med andre Qvinder.

(Fortsættes).

Adresser.

P. A. Trane,
Store Kongensgade 504. F. 4. 4de Sal, Kjøbenhavn.

L. Eriksen,
Lorentzens Gade 504 E. 2. 1ste Sal, Kjøbenhavn.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.